

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **ROKOSPOL, a. s.,**
se sídlem Krakovská 1346/15, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,**
se sídlem Na Františku 32, Praha 1

v řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, event. o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2015

t a k t o :

- I. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, zamítá.
- II. Žaloba se v té části, v níž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2015, odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v pravé řadě domáhal ochrany před nečinností žalovaného správního orgánu a požadoval, aby soud uložil žalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

povinnost vydat správní rozhodnutí ve věci jeho žádosti o platbu ze dne 2. 2. 2015, č. j. 2.2RV03/274/2-1/2015, v rámci projektu č. 2.2RV03/274. Pro případ, že by soud posoudil dopis žalovaného ze dne 2.4.2015 jako rozhodnutí, navrhl in eventum, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015 o zamítnutí žádosti o platbu žalobce ze dne 2. 2. 2015, eventuálně nechť vysloví nicotnost tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že je právnickou osobou a žalovaný je ústředním orgánem státní správy zabývajícím se implementací strukturálních fondů Evropské unie. Žalobce na základě výzvy žalované k podávání žaloby v rámci programu Rozvoj - Výzva III podal dne 30. 9. 2010 plnou žádost k projektu „rozšíření technologie výroby“, evidenční číslo projektu 274. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1098-11/2.2RV03-274/11/08200, rozhodl v rámci operačního programu Podnikání a inovace o poskytnutí dotace žalobci ve výši 20.000.000 Kč, z toho 17.000.000 Kč ze strukturálních fondů a 3.000.000 Kč ze státního rozpočtu, kdy tato dotace bude vyplacena zpětně na základě již realizovaných způsobilých výdajů doložených příslušnými účetními i jinými doklady. Součástí rozhodnutí žalovaného o poskytnutí dotace byly také podmínky dotace projektu 2.2-RV03/274.
3. Žalobce po splnění podmínek projektu svou žádostí ze dne 2. 2. 2015 požádal žalovaného cestou e-countu o platbu poskytnuté dotace. Žalovaný svým dopisem ze dne 2. 4. 2015 oznámil žalobci, že přiznanou dotaci nelze proplatit pro nezpůsobilost nesprávně vynaložených výdajů. Žalovaný stručně uvedl, že žalobce porušil podmínky stanovené v rozhodnutí pro poskytnutí dotace, protože mu byl předložen znalecký posudek dokládající sice unikátnost pořízené technologie, ale žalovaný, aniž by to odůvodnil, se tímto posudkem dále nezabýval.
4. Žalobce nesouhlasil s nevyplacením dotace a žalovaný žalobci dopisem ze dne 4. 4. 2015 sdělil, že z důvodu řádného posouzení bude zadáno vypracování odborného posudku znalcem vybraným žalovaným. Dopisem z 24. 6. 2016 žalovaný oznámil, že na základě hodnotitelské komise byla žádost o platbu zamítnuta, přičemž jakékoliv přezkumné řízení ve vztahu k projektu žalobce je s ohledem na uzavřené období ke dni 31. 12. 2015 bezpředmětné.
5. Žalobce je přesvědčen, že povinností žalovaného v případě krácení nebo nevyplacení dotace bylo vydat řádné správní rozhodnutí, které by mohlo být přezkoumatelné ve správním soudnictví. Žalobce vyzval žalovaného dopisem ze dne 11. 12. 2017 k vydání řádného správního rozhodnutí, neboť předchozí neformální oznámení nepovažuje za rozhodnutí. Žalovaný na to reagoval dopisem ze dne 3. 1. 2018, ve kterém zopakoval, že již bylo řídicím orgánem rozhodnuto o nevyplacení dotace a že žalobci to bylo oznámeno dopisem ze dne 2. 4. 2015, který obsahuje veškeré informace, včetně odůvodnění zamítnutí a poučení, že toto oznámení nemá charakter správního rozhodnutí. Žalovaný tak oznámil, že nebude vydávat žádné nové rozhodnutí. Žalobce se proto domáhá nyní vydání řádného rozhodnutí a trvá na tom, že by důvody, proč nebyla přiznaná dotace vyplacena, měl žalovaný odůvodnit.
6. Pokud o jeho lhůtu k podání žaloby, je žalobce přesvědčen, že k jeho tíži nemůže jít, že se řídil nesprávným poučením vydaným správním orgánem. Poukazuje na to, že vycházel z nesprávného poučení o tom, že nevyplacení dotace není správním rozhodnutím. Je přesvědčen, že neměla být žaloba zamítnuta pro nedodržení zákonné lhůty (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, 6Afs 2/2016). Žalovaný v podstatě svým nezákonným

rozhodnutím a chybným poučení upřel možnost domáhat se přezkumu ve správním soudnictví.

7. S ohledem na vývoj judikatury žalobce navrhl, aby soud, pokud na dopis ze dne 2. 4. 2015 bude nahlížet jako na správní rozhodnutí, posoudil žalobu jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.
8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu pro opožděnost v plném rozsahu odmítl a v případě, že se s tímto názorem neztotožní, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný k té části žaloby, ve které se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, uvádí, že k žádné nečinnosti dojít nemohlo, neboť žalobce sám argumentuje názorem Ústavního soudu, který v nálezu uvedl, že opatření o nevyplacení dotace je rozhodnutím v materiálním smyslu. Z oznámení je zřejmé, že vychází z rozpočtových pravidel, a proto se jedná o rozhodnutí v materiálním smyslu a mohl o něm soud rozhodnout. Žalovaný také odkázal na ust. § 80 odst. 1 s. ř. s., který upravuje lhůtu pro podání žaloby na nečinnost a zdůraznil, že relevantní poslední úkon, který byl učiněn proti žalobci žalovaným, bylo vydání oznámení z 2. 4. 2015, čímž byla promeškána lhůta k podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu, kterou nelze prominout. Žalovaný tedy navrhl, aby soud žalobu pro opožděnost odmítl, příp. pro nedůvodnost zamítl.
9. Vzhledem k tomu, že žalobce podal u soudu žalobu, která obsahuje dva eventuální petity, kterými se žalobce dožaduje jednak ochrany proti nečinnosti žalovaného a jednak přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí, a soud je povinen se vypořádat s oběma návrhy, zabýval se městský soud nejprve charakterem úkonu, který byl žalobou napaden. Po posouzení této otázky dospěl k závěru, že dopis žalovaného ze dne 2.4.2015 *je nutno považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Soud přitom vycházel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2014, č.j. 8 Ans 4/2013-44 (dostupný na www.nssoud.cz)*, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že informace příjemce o nevyplacení části dotace v důsledku tvrzeného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie je činěna úkonem, který je třeba považovat v materiálním smyslu za rozhodnutí, neboť se jím ve skutečnosti mění práva a povinnosti toho, kdo tvrdí, že byl přímo nebo v důsledku tohoto úkonu správního orgánu zkrácen na svých právech. Přitom úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2008, č. j. 1Ans 5/2008 – 104, dostupný na www.nssoud.cz). V této souvislosti lze zmínit i nález Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, v němž se sice Ústavní soud výslovně otázkou, zda opatření podle ustanovení § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech je rozhodnutím, blíže nezabýval, ze samotného označení části X. b citovaného nálezu: „Právo na přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy“ lze ale dovodit, že Ústavní soud považuje opatření podle ustanovení § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech za rozhodnutí.
10. Městský soud proto dospěl k závěru, že přípis žalovaného ze dne 2.4.2015 je nutné materiálně považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s.. Ke shodnému závěru dospěl např. i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.6.2018, č.j. 5 Afs 114/2017 – 58 , ve kterém citoval i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2017, č.j. 6 Afs 270/2015 – 48, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2016, č.j. 6 Afs 2/2016 – 50, které shrnují závěry relevantní pro tuto věc. Přitom

zdůraznil, že z citované judikatury je možné vycházet, i když byla vydaná až poté, kdy proběhly úkony žalovaných a byla podána žaloba (popř. vydán napadený rozsudek), neboť správný výklad práva dopadá na souzené případy s účinky *ex tunc* a své uplatnění nalezne rovněž v budoucích případech, jejichž skutkový základ spočívá v minulosti (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 7 As 104/2014 - 33).

11. Na základě výše uvedeného dospěl městský soud k závěru, že rozhodnutí poskytovatele dotace o zamítnutí žádosti o platbu - napadené Oznámení ministerstva - je individuálním správním aktem splňujícím materiální i formální znaky vyžadované § 65 odst. 1 s. ř. s., vydaným k tomu příslušným správním orgánem.
12. V návaznosti na tento závěr se městský soud dále zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Přitom dospěl k závěru, že tomu tak není.
13. Zákon umožňuje podat žalobu ve správním soudnictví jen ve stanovené lhůtě. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon jinou lhůtu. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.
14. V projednávané věci se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2015. Ze správního spisu soud sice nezjistil, kdy bylo toto rozhodnutí žalobci doručeno, avšak žalobce sám již v dopise ze dne 20.4.2015 jeho přijetí potvrdil. Soud proto dospěl k závěru, že minimálně od tohoto data, kdy se prokazatelně rozhodnutí žalovaného dostalo do sféry žalobce, započala běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby, která však uplynula již dne 22.6.2015.
15. Ze záznamu o ověření elektronického podání doručného na elektronickou podatelnu Městského soudu v Praze (č.l.7 spisu) je zřejmé, že žaloba byla odeslána z datové schránky žalobce dne 15.2.2018., tzn. po uplynutí zákonem stanovené lhůty.
16. Soud neakceptoval názor žalobce, že by se na jím podanou žalobu výše uvedená lhůta pro podání žaloby neměla vůbec vztahovat, protože by nemělo jít k jeho tíži, že se řídil nesprávným poučením vydaným správním orgánem.
17. Soud připouští, že žalobce byl sice žalovaným poučen o tom, že se na poskytnutí dotace nevztahuje správní řád, nicméně je na žalobci, aby si hájil svá práva. Soud považuje za vhodné zdůraznit, že právní úprava platná v době vydání napadeného Oznámení, tedy ve znění účinném od 20.2.2015 do 9.5.2016, již nevyklučovala soudní přezkum tak, jak to bylo výslovně uvedeno v předchozí právní úpravě v ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel.
18. I kdyby byl žalobce ovlivněn poučením žalovaného o tom, že „oznámení nemá charakter správního rozhodnutí“, a dospěl proto k závěru, že zaslané Oznámení není rozhodnutím, měl možnost, v případě, že se cítil dotčen na svých právech, domáhat se ochrany u soudu podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, kterou mohl podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se o nezákonném zásahu dozvěděl, nejpozději do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo, což ale neučinil.

19. Městský soud považuje za nutné zdůraznit, že správní orgán není povinen poučovat účastníka o tom, že má právo se domáhat soudní ochrany u soudu.
20. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobci nic nebránilo domáhat se ochrany u soudu podáním některého z výše uvedených typů žaloby, a to i za situace, kdy nebylo s ohledem na vývoj judikatury na jisto postaveno, jaký charakter Oznámení o zamítnutí žádosti o platbu má. Bylo tedy pouze na žalobci, který ze zákonem stanovených typů žalob vybere a na ochranu svých práv podá k příslušnému soudu. Pokud však žalobce žádnou žalobu ve věci v zákonem stanovené lhůtě nepodal a žalobu podává až se značným časovým odstupem, nelze v tom spatřovat žádné důvody zvláštního zřetele hodné, neboť nelze dospět k závěru, že by mu žalovaný svým poučením o tom, že se nejedná o správní rozhodnutí, upřel možnost domáhat se přezkumu ve správním soudnictví, jak tvrdí žalobce. Soud tedy znovu zdůrazňuje, že žalobci nebylo jeho právo domáhat se soudní ochrany nijak upřeno a bylo pouze v jeho dispozici, jakým způsobem svá práva bude hájit.
21. Pokud tedy žalobce nepodal u soudu ve stanovené lhůtě ani žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, ani žalobu proti rozhodnutí, nelze po marném uplynutí lhůt pro jejich podání připustit, že by se na žalobce zákonem stanovené lhůty nevztahovaly.
22. Jak soud již výše uvedl, žalobce podal u soudu žalobu, ve které se kromě jiného domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 2.4.2015, případně vyslovení jeho nicotnosti, až dne 15.2.2018, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání této žaloby. Proto dospěl soud k závěru, že ta část žaloby, ve které se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, byla podána opožděně a proto ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítl.
23. Z podané žaloby je dále patrné, že se žalobce domáhá eventuálním petitem také ochrany proti nečinnosti žalovaného a sám v podané žalobě odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, ve kterých soudy konstatovaly, že opatření o nevyplacení dotace je rozhodnutím v materiálním smyslu, či že úkon poskytovatele dotace je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby podle § 65 s.ř.s.
24. Tímto návrhem se in eventum žalobce domáhal vydání rozhodnutí, kterým soud uloží žalovanému povinnost vydat správní rozhodnutí ve věci jeho žádosti o platbu ze dne 2. 2. 2015, č. j. 2.2RV03/274/2-1/2015, v rámci projektu č. 2.2RV03/274.
25. Podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a postup soudu při rozhodování o těchto žalobách je upraven v 79 s.ř.s., podle kterého ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu
26. Při posouzení důvodnosti této části žaloby, je nutné vyjít z toho, že se žalobce ochrany proti nečinnosti domáhá eventuálním petitem v podstatě v případě, že by soud dospěl k závěru, že napadené Oznámení není rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s.. Vzhledem k tomu, že městský soud Oznámení žalovaného o zamítnutí žádosti o platbu jako rozhodnutí dle ust. § 65 s.ř.s. posoudil, nelze již vyhovět žalobě na ochranu proti nečinnosti, neboť by se soud dostal do logického rozporu se svým výše uvedeným závěrem. Nemohl uložit žalovanému, aby ve věci rozhodl, za situace, kdy tento správní orgán již dne 2.4.2015 rozhodnutí podle ustanovení § 14e rozpočtových pravidel vydal. Za situace, kdy rozhodnutí žalovaného nebylo ke dni vydání tohoto rozsudku pravomocně

zrušeno, nemohl soud nečinnost žalovaného konstatovat. Městský soud proto ve výroku I. žalobu v té části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti, podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

27. Městský soud si je vědom toho, že by měl nejprve zkoumat, zda jsou splněny podmínky pro věcné projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti, tedy zda existují prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně žalobce proti nečinnosti správního orgánu a zda je žalobce vyčerpal, i toho, že není-li při podání nečinnostní žaloby splněna podmínka bezvysledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti, jedná se o žalobu nepřipustnou, kterou soud odmítne (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59). Přesto soud tuto část žaloby jako nepřipustnou neodmítl a jako vhodnější způsob rozhodnutí zvolil zamítnutí žaloby, a to zejména s ohledem na specifickou řízení, na vývoj judikatury i na množství korespondence, kterou se žalobce po žalovaném vydání rozhodnutí domáhal. Nicméně nelze přehlédnout, že žalobce listinu nazvanou „Ochrana před nečinností“ podal u nadřízeného správního orgánu – ministra, teprve až ve stejný den jako podal žalobu k soudu.
28. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu